

Dictatura opiniei publice face zilnic victime. Drept urmare, din ce in ce mai multi indivizi se tem sa mai trateze subiecte considerate "sensibile". Libera concurenta a ideilor pe piata, caracteristica liberalismului clasic, a devenit o relicva a unor vremuri de mult uitate atunci cand vine vorba de subiecte precum corectitudinea politica sau pacifismul. Te poti declara impotriva razboiului, inca mai poti denunta imperialismul SUA, cu putin succes ce-i drept, insa nu ai dreptul de a fi pacifist in Orientul Mijlociu. Daca faci aceasta greseala devii "antisemit".

Ultima victima a consensului ideologic occidental este laureatul premiului Nobel pentru literatura, Gunter Grass. Vazut in trecut drept un "reper moral" de stanga progresista, autorul neamt si-a pierdut acest statut dupa ce a recunoscut in 2006 ca la 17 ani, sfarsitul razboiului l-a surprins in pozitia de membru SS. In realitate, Grass este departe de a fi un reper moral, dovada opiniile sale excentrice de stanga. Insa acuzele de nazism care i s-au adus reprezinta mai mult dovada colectivismului inchizitor al opiniei publice decat dovada adeziunii sale la doctrina national-socialista. Adeziune posibila, de altfel, insa nedemonstrata. Este mult mai probabil ca Grass sa fi fost la fel de nazist asa cum au fost comunisti toti tinerii romani care la 17 ani erau membri UTC, cu actualul premier Mihai Razvan Ungureanu in frunte.

Dar ce spune Grass in poemul publicat in mai multe ziare miercuri, de a fost crucificat imediat de intreaga opinie publica, in special de cea germana, si de multitudinea de organizatii internationale care se ocupa cu vanarea antisemitismului? El denunta eventualele atacuri preventive israeliene impotriva Iranului pe simplul motiv ca "se banuieste" ca autoritatile de la Teheran vor sa construiasca o bomba atomica. De asemenea, el aminteste ca exista o alta tara, intamplator chiar Israelul, "care dispune de ani de zile de un arsenal nuclear in crestere - chiar daca este mentinut secret - si fara control, pentru ca nicio verificare nu este permisa". Potrivit [Hotnews](#), Grass denunta "tacerea generalizata asupra acestui fapt stabilit", deoarece "verdictul de antisemitism va cadea automat" asupra oricui va avea curajul sa rupa aceasta tacere. "De ce sa nu spun acum (...) ca puterea atomica Israel ameninta pacea mondiala deja atat de fragila? Pentru ca trebuie spus ceea ce ar putea fi prea tarziu maine. Nu voi tacea, pentru ca m-am saturat de ipocrizia Occidentului fata de Israel", adauga Grass. El cere "un control fara obstacole si permanent asupra arsenalului atomic israelian si a programului nuclear iranian, de catre o instanta internationala recunoscuta de cele doua guverne.

Interesant este ca, spre deosebire de inchizitorii sai, care-l acuza de antisemitism numai pe baza autodenuntului sau ca a fost membru SS la 17 ani, Grass nu pare a pica in capcana invocarii unei vinovatii colective. El nu acuza cu nimic poporul israelian, dimpotriva chiar, ci doar politicile guvernului israelian si ale celui german. Pentru ca, aminteste el, Germania a furnizat in 2000 Israelului trei submarine care pot lansa rachete de croaziera cu incarcatura nucleara (multumesc lui Alex Nicolin pentru observatia din comentariu), doua dintre acestea pe banii contribuabililor germani. In 2005, Israelul a mai obtinut alte doua submarine germane, contribuind cu doua treimi la costul de achizitie. Recent, potrivit [Reuters](#), Berlinul a anuntat ca va mai furniza un astfel de submarin statului israelian, urmand a suporta o parte din costuri.

Inchizitorii nu neaga faptul ca Israelul ar detine arme nucleare, insa arata diferentele dintre cele doua regimuri: unul este democratic, altul autoritar. Una este sa detina arme nucleare un regim democratic, alta sa le detina unul autoritar. Prin definitie se presupune ca regimul democratic este pacifist si foloseste respectivele arme numai pentru autoaparare (mai nou, si actiunile preventive sunt legitimate de expertii in relatii internationale drept actiuni de autoaparare), in timp ce regimurile autoritare sunt agresive. Din pacate, istoria nu prea le da dreptate acestora, singura data cand a fost "folosita" in istorie o astfel de arma, nefiind "utilizata" de un regim autoritar, ci de cel mai democratic regim al vremii, Statele Unite ale Americii. In plus, chiar si celebra agentie [Stratfor Global Intelligence](#) sustine ca Iranul se afla departe de a detine capacitatile necesare construirii unei bombe atomice. Agentia americana afirma ca iranienii nu vad cu ochi buni armele atomice, pe care in trecut le numeau uneltele Satanei. Si nici macar nu le considera utile, decat ca subiect de negociere. "In timp ce iranienii sunt destul de agresivi in limbaj, istoric ei au actionat intotdeauna extrem de prudent", este concluzia Stratfor, ignorata insa de opinia publica occidentala.

Iar pacifismul Israelului democratic este mai mult o iluzie alimentata de aceeasi opinie publica. Cu numai o zi inainte de crucificarea lui Grass, presa occidentala a ignorat la unison, cu o singura exceptie, [New York Times](#), o stire pe care o putem gasi insa in presa israeliana, in [Haaretz](#)

: Tribunalul Penal International (ICC) de la Haga a respins cererea palestiniiana pentru investigarea crimelor de razboi israeline din timpul operatiunii din Gaza. Motivul: "actualul statut acordat Palestinei de Adunarea Generala a ONU este cea de observator si nu de stat non-membru", iar statul ICC prevede ca numai statele recunoscute de Adunarea Generala se pot adresa Tribunalului. Si asta chiar daca ICC accepta ca Palestina a fost recunoscuta de 130 de state si chiar de unele organisme ale ONU. Insa nu si de Adunarea Generala! Cu alte cuvinte, o victima nu poate acuza un agresor de viol daca are cumva buletinul expirat sau daca nu are carte de alegator.

De altfel, [o cablograma a Departamentului de stat dezvaluie de Wikileaks](#) arata ca principalul motiv pentru care Israelul se opune recunoasterii statului palestinian este exact acesta: pentru a

nu se putea adresa ICC, care are ca principala ocupatie anchetarea “crimelor de razboi”.

Potrivit [Amnesty International](#) , numai putin de 1.400 de palestineni au fost ucisi in cadrul operatiunii, iar alte 5.000 de persoane au fost ranite. Jumatate din cei ucisi erau civili neinarmati, 300 erau copii, iar 85 femei.

Absenta stirii din presa este cu atat mai suspecta cu cat Israeulul este mai mult decat prezent in presa mondiala. Potrivit ziaristului israelian [Chemi Shalev](#) , daca iei in calcul populatia diferitelor state din lume si o impartii la numarul de articole raportate de Google News, obtii un o victorie categorica a evreilor in ceea ce priveste prezenta in presa. Obtii o citare pe Google News la 50.000 de chinezi sau indieni, una la 8.000 de pakistanezi si alta la 5.000 de rusi. In plina primavara araba, gasesti o stire la 3.400 de egipteni si una la 1.200 de sirieni, in pofida recentelor violente. In schimb, fiecare 300 de evrei beneficiaza de o stire.

Explicatia lui Chemi Shalev:

“Disproportionate coverage of Israel is, in many ways, the flip side and the natural outgrowth of the disproportionate support that Israel enjoys, especially in America. And the “double standards” are but a consequence, aren’t they, of the “shared values” that Americans and Israelis love to boast about.”

Insa si mai interesanta este concluzia ziaristului israelian, aplicabila si cazului Gunter Grass, desi a fost scrisa cu doua luni inainte ca acesta sa apara, pe 3 februarie:

“Israel and its supporters increasingly prefer to shoot the messengers rather than listen to what they may have to say, to focus on the people holding the mirror rather than look at it directly; this see-no-evil, hear-no-evil attitude has now spread from the international to the Israeli media as well. In a classic case of cognitive dissonance, instead of facing up to the rather obvious and inherent contradiction between settlement activity, for example, and the pursuit of peace, sinister motives are ascribed to anyone who tries to point it out.”

PS: Gunter Grass (din [New York Times Review of Books](#)):

"At fourteen I was a Hitler Youth; at sixteen a soldier, and at seventeen an American prisoner of war. These dates meant a great deal in an era that purposefully slaughtered one year's crop of young men, branded the next year's crop with guilt, and spared another. You can tell by the date of my birth that I was too young to have been a Nazi, but old enough to have been molded by a system that, from 1933 to 1945, at first surprised, then horrified the world. The man who is speaking to you, then, is neither a proven anti-fascist nor an ex-national socialist, but rather the accidental product of a crop of young men who were either born too early or infected too late."`{jcomments on}`